

MINARE GÜLMESİ: TAK TAK TAK!

– İkiiz! Şu çocuğu izlemekten başım döndü.

– Ben gözümü kapadım, artık bakmıyorum.

İkiz minareler, caminin etrafını turlayan bisikletli çocuğu konuşuyorlardı. Minarelerden birinin adı Doğumin, diğzerinin Batımın'dı.

Doğumin devam etti:

– Tam otuz dokuz tur attı.

– Teker teker saydın mı?

– Saymadan duramıyorum ki.

Batımın takır takır güldü:

– **TAK TAK TAK!**

Minareler böyle gülerdi. Batımın devam etti:

– Bisiklet sürmek çok eğlenceli olmalı.

– Öyledir herhâlde. Şimdi onun yerinde olmak vardı.

– Bisiklet süren minare çok ilginç olurdu. Tak tak tak!

Çocuk, caminin etrafında on sekiz tur daha attı. Sonra bisikletini caminin bahçe duvarına dayayıp şadırvana doğru ilerledi.

Doğumin heyecanlandı:

– Bak bak gördün mü, bahçeye girdi!

Batımın:

– Namaz mı kılacak?

– **BİLMEM Kİ... DAHA ÖNCE HİÇ CAMİDE GÖRMEDİM.**

Çocuk şadırvana iyice yaklaştı. Doğumin, şadırvana bağırdı:

– Heeey Şadi kardeş!

Şadi, başını kaldırdı, yukarı baktı:

– Efendim Doğumin!

– Bir çocuk size doğru geliyor. Onu güzel karşılayın.

– **Ooo süpperrrr! Çocukları çok severim beeeeen!**

Çocuk terden sıırıslam olmuştu, elini yüzünü yıkayıp serinlemek istiyordu. Şadırvanın musluğunu açtı. Bir ses duydu:

– Merhaba, hoş geldin!

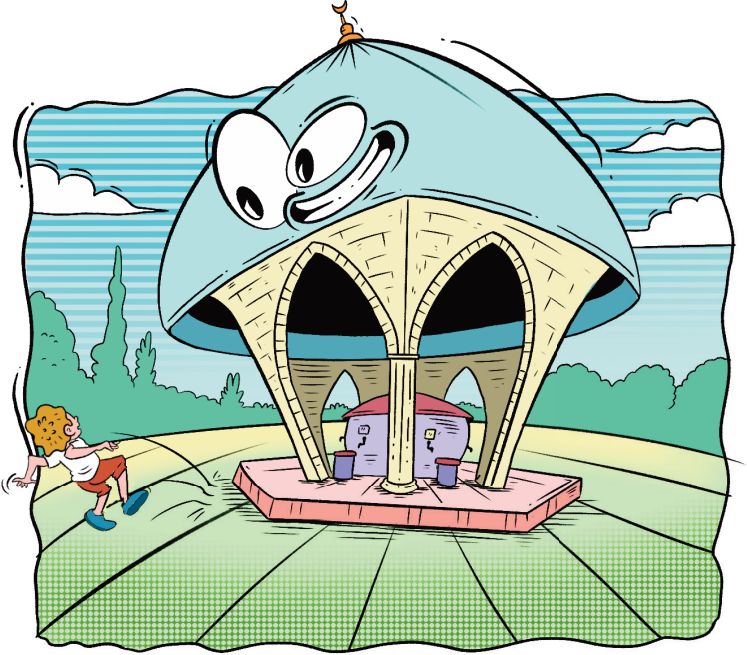
Çocuk sağa baktı, kimseyi göremedi. Sola baktı, yine kimseyi göremedi. Elini yıkamaya başladı.

– Konuşan benim, buraya bak!

Çocuk sesin geldiği yöne baktı. Şadırvandan başka bir şey yoktu.

– **BENİM BEN! ŞADI, YANI ŞADIRVAN.**

Çocuk korkudan irkildi. Gözleri tabak gibi açıldı, kendini iki metre geriye attı.

Çocuk şaşkın:

– Nasıl olur, sen konuşuyorsun?

Şadi gülümsedi:

– Şadırvanlar konuşamaz mı?

– Konuşur mu?

– **Bilmem, hiç konuşan senden görmedim.**

– Neyden?

– Ne diyordun, ondan işte... Karavan mıydı neydi?

– İyi bak, benden karavan olur mu?

– Olmaz mı?

– Benden karavan olmaz ama şadırvan olur.

– Haa evet şadırvan işte... Hem sen nasıl konuşuyorsun?

– Biz çocuklarla konuşuruz. Korkma, yakınım gel!

Çocuk gözlerini ovuşturdu:

– Çok ilginç!

Şadi devam etti:

– **BU CAMİDEKİ HER ŞEY ÇOCUKLARIN DİLİNİ ANLAR VE ONLARLA KONUŞUR.**

– Nasıl?

– İstersen şu minarelere söyleyeyim, seninle konuşsunlar.

Şadi, ikiz kardeşler Doğumin ve Batımın'e seslendi:

– Heey ikizler! Selam verin buraya!

Doğumin ve Batımın aynı anda başlarını aşağıya doğru eğip selam verdiler:

– **MERHABAAA!**

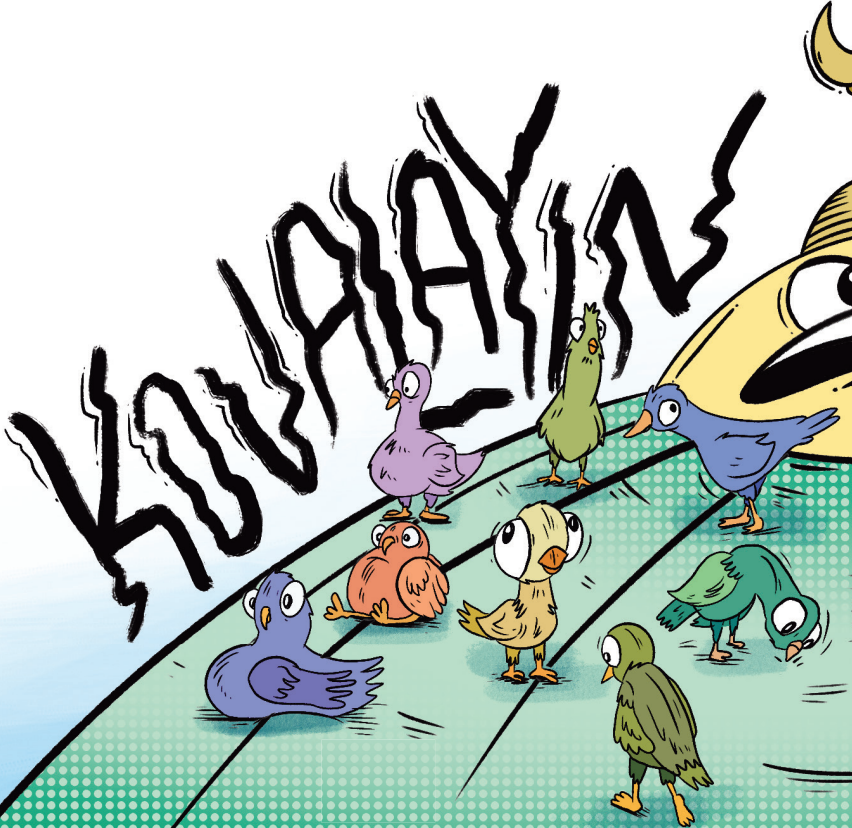
Çocuk şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi.
Bu camideki her şey **HEM KONUŞUYOR HEM
DE HAREKET EDİYORDU.**

– Merhaba, diye cevap verdi. İnanamıyorum
size! Siz çok ilginç şeylersiniz. Bütün çocuklarla
konuşuyor musunuz?

Şadi:

– **Biz namaz kılan çocukları çok severiz.**

Buraya gelen bütün çocuklarla da konuşuruz.

Derken kalın bir ses duydular:

– **Kovalayın şu kuşları!!!**

Bu kubbenin sesiydi. Adı Kubik'ti. Her gün öğle uykusuna yatar ama bir türlü rahat uyku uyuyamazdı. Ya kuşlar ona rahat vermez, kocaman karnını gıdıklarlardı ya da ikiz minarelerin bitmek bilmeyen konuşmalarından uykuya dalamazdı.

Doğumin cevap verdi:

– **YİNE NE OLDU KUBİK?**

– İki dakika uyutmuyorlar! Karnımın üzerinde gezinip duruyorlar.

– Kimler?

– **Kuşlaaar! Bilmiyormuş gibi soruyorsun bir de... Kovala şunlarımı!**

Doğumin, için için takırdıyordu, yani gülüyordu. Başını aşağı doğru sallayarak bir kavis çizdi. Kuşlar kaçıştılar.

Kubik, gözlerini kapadı, tekrar uyumaya çalıştı. Ama bir defa uykusu kaçmıştı, uyuyamadı, kıvrandı durdu.

Bu sefer şadırvana seslendi Kubik:

– İkinci oldu mu Şadi?

Çocuk şaşkınlıktan ve korkudan ne yapacağını bilemiyordu. Donmuş gibi öylece hareketsiz duruyordu. Kubbenin kalın sesi onu iyice ürkütmüştü.

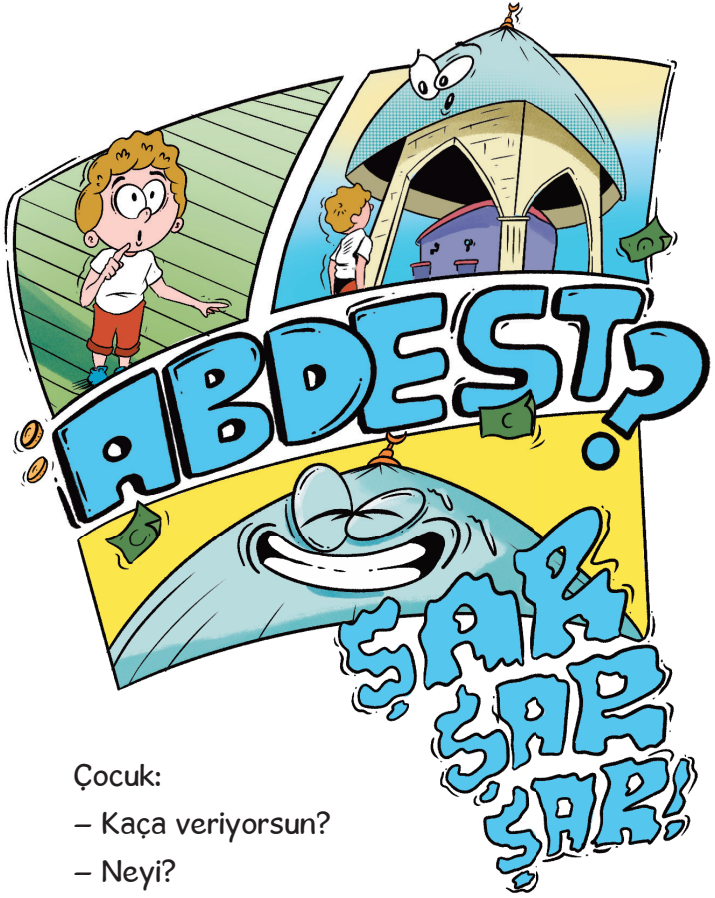
Şadi bunu fark etti ve çocuğu sakinleştirdi:

– **KORKMA, KORKMA! O BİZİM KUBBE.**

Uykudan uyanmış da huysuzlanmış biraz.

Sonra kubbeye seslendi:

– Az kaldı Kubik. Biraz önce müezzin amca abdest aldı benden. Şimdi minareye çıkar, ezanı okur.

Çocuk:

- Kaça veriyorsun?
- Neyi?
- O amcanın aldığı şeyi.
- Abdesti mi?
- **Evet abdesti... Kaç liraya veriyorsun?**

Pahalı mı? Benim çok param yok da...

Şadi kakkahayla güldü:

- **ŞAR ŞAR ŞAR!**

Şadırvanlar böyle gülerdi.

Onları dinleyen Doğumin ve Batımın de gülme korosuna katıldılar. **HATTA UYKU MAHMURU KUBİK BİLE...** Şadırvan kendine geldikten sonra:

- Sana bu seferlik bedava.
- Peki, teşekkür ederim.
- Ya şaka şaka, abdest parayla satılır mı hiç?
- Bilmem, marketçi amca suyu parayla satıyor da...

– Yok, bizde su bedava! Abdest de bedava!
– Tamam, o zaman bana bir abdest verir misin?

- Bir değil bin tane veririm.
- Sahi miii?

Şadi, çocuğun abdest almayı bilmediğini hemencecik anladı.

– Abdest almana yavrularımdan, yani çeşmelerimden biri yardımcı olsun mu?

Çocuk bir kez daha şaşırdı.

– **Çeşme mi? O da mı konuşuyor?**

– Konuşur tabii. Dedim ya, bu camideki her şey konuşur.

Derken çeşmenin birinden ince bir ses çıktı:

– İsterseniz yardımcı olabilirim Çocuk Bey.

Bu sefer çocuğun gülesi geldi:

– **Çocuk Bey mi?**

İlk defa biri bana bey diyor. Siz çok garip şeylersiniz.

Çeşme çok nazikti:

– Özür dilerim Çocuk Bey! İsminizi bilmediğim için öyle söyledim.

Şadi araya girdi:

– Adını sormayı unuttuk. Neydi adın?

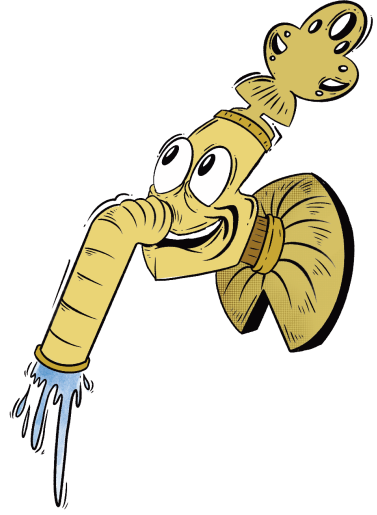
– Bilal.

Doğumin ile Batımın aynı anda:

– **NEEE! BİLAL Mİİİ?**

Çocuk neler oluyor diye hayretle minarelere baktı:

– Evet adım Bilal, ne oldu ki?

HOH!

HOH!

TAK TAK!

ŞIR!
ŞIR!

TİK
TİK

??
??
??

Peygamberimizi
MUEZZİNİ
BİLAL-i HABESİ

HAHAHA

Yine aynı anda:

– PEYGAMBERİMİZİN MÜEZZİNİİİ!

– Müzeyyen mi? Bizim komşu teyze mi?

Bu sefer bir gülme korusu yükseldi:

– Hoh hoh hoh! Tak tak tak! Şar şar şar! Şır şır şır! Tık tık tık!

Çeşit çeşit gülme sesleri... Kubbe, minareler, şadırvan, çeşmeler, avluyu çevreleyen sütunlar; hepsi kahkahayla gülüyorlardı.

Önce Şadi kendine geldi:

– Onlar, Peygamber Efendimizin müezzini Bilal-i Habeşî'den bahsediyorlar. Müezzin, ezan okuyan demek. Bilal-i Habeşî de ilk ezan okuyan kişi.

Bilal mahcup olmuştu:

– Haa anladım şimdi.

Çeşme, görev bilinciyle seslendi:

– Bilal Bey, müsaitseniz abdest almaya başlayabiliriz.

– Nasıl müsait olunur bilmiyorum ama bekliyorum.

– O hâlde başlayabiliriz. Önce “Bismillahirrahmanirrahim” diyoruz.